

Orkney-eilanden, die door de maatschappij als jongelieden voor een bepaald aantal jaren aangenomen en gewoonlijk eerst naar een van de handelsposten in Kanada gezonden waren, ten einde zich aldaar op de verdere dienst voor te bereiden. Evenwel verlaten zij, zelfs ook wanneer hun diensttijd voorbij is, het land meestal nimmer weder, dat hun door de ondergane moeilijkheden nog des te dierbaarder schijnt te worden.

FRANKLIN kwam op deze reis onderscheidene malen in aanraking met de Steen-Indianen die met de Krihs een verbond van vriendschap gesloten hadden en met hen tot een en denzelfden taalstam behooren. Zij heeten ook Assiniboins of Assimipoytuk. Hunne gelaatstreken zijn vriendelijk en aangenaam, hunne oogen levendig en vol uitdrukking; hun ligchaam is in den regel flink gebouwd, en licht koperkleurig. Een dik, pikzwart haar valt over de ooren en vormt een aangenaam contrast met den in eene soort van mergel wit geverwden buffelmantel. De meesten waren destijds nog met boog en pijlen gewapend, slechts enkelen bezaten een geweer. Van de Europeanen ruilen zij, behalve tabak, messen, brandewijn, kruid en lood, ook knoppen, welke zij aan snoeren in het haar dragen. Bij een ferm jager hangen niet zelden twee of drie dozijn aan beide zijden van het voorhoofd af. Aan het einde daarvan bevinden zich somwijlen kleine schelletjes, in welker geluid de dragers veel genoeg schijnen te vinden. Inzonderheid zijn deze Steen-Indianen berucht als paardendieven. Deze dieren beschouwen zij als gemeenschappelijk eigendom, dat de Groote Geest ten nutte van alle menschen geschapen heeft, en waarvan men zich, even als van het wild, mag meester maken. Bij hunne diefstallen gaan zij met de grootste sluwheid en koenheid te werk. Weinige jaren geleden hadden eenige Indianen de paarden zelfs onmiddellijk van voor de poorten van Carltonhouse weggedreven, in weerwil dat men een geducht vuur op de dieven rigtte en eenigen van hen doodde. Reizigers, die zij overvallen, schudden zij gewoonlijk geheel uit, of zij vermoorden hen; en hoewel zij in hunne hutten jegens vreemdelingen gastvrij zijn, zenden zij toch, even als vele Arabische stammen, anderen van de hunnen uit, om de vreemdelingen te overvallen, wanneer deze hunne reis voortzetten.

In het fort Tschipewyan vertoefde FRANKLIN na zijne komst op den 2den Maart ongeveer vier maanden. Hij verwachtte de aankomst van Dr. RICHARDSON en HOOD, won berigten in betreffende de noordelijk gelegen landschappen en maakte de noodige toebereidselen om verder te reizen. Het werd vrij spoedig lente; snel ontloken de knoppen der boomen en ontkiemde het zaad.